

rere udformet det, der har været Tanken i den højtærede Ministers Forslag. Man har forsøgt at angribe vort Forslag ved at paavise praktiske Vanskeligheder. Nu er det altid en meget taknemmelig Opgave, saa snart der er Tale om et Skøn, at argumentere for, at det kan være vanskeligt at træffe dette Skøn, og at det kan blive uensartet. Men det bliver det sandelig ikke alene ved disse Skattesager, det gaar igennem hele vort Skattevæsen, hvor der idelig og idelig er Tale om Skøn, for Eksempel naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt noget er en sædvanlig eller en ekstraordinær Vedligeholdelse, eller der er Spørgsmaal om, i hvilket Omfang man kan foretage Afskrivninger, eller hvorledes man skal vurdere et Varelager o. s. v.; der er Hundreder af Tilfælde, hvor Skattemyndighedernes Skøn kan være højst omtvisteligt, og hvor der ikke kan føres noget virkeligt Bevis for det ene eller det andet, men hvor der efter Sagens Natur maa foretages et Skøn, og hvor det ikke kan undgaas, trods Overskatteraadets Vejledning og Finansministeriets Indskriden med Instrukser, at der skønnes forskelligt de forskellige Steder. Det er ikke noget nyt, men en fælles Skavank, som følger med al Indkomst- og Formueskat. Den højtærede Minister fremhævede ikke skarpt nok, synes jeg, at her ikke er Tale om, at det er Skatteyderne, der skal kunne paavise det eller det, der bliver ikke Tale om en Argumentation om, hvorvidt det eller det er Krigsindtægt; der er Tale om det rent negative, at man skal kunne paavise, naar det er tvivlsomt. Blot det, at der er en Merindtægt, afgør Sagen, for saa vidt det er en Merindtægt over det fritagne Beløb, nemlig efter vort Forslags Vedkommende over 5,000 Kr., saa er der ikke mere Snak om det, saa er det afgjort, og utvivlsomt i Disfavør af Skatteyderen. Der kan kun gribes ind, som vi har udtrykt det i Betænkningen, naar Skatteyderen kan paavise paa en efter Ligningsmyndighedernes Skøn fyldestgørende Maade, at her er et Moment, der ikke har noget med Krigssituationen at gøre. Derfor tror jeg, at den omtalte Hotelejer efter Ministerens Forslag vilde være redningsløst fortabt; han vilde ikke, tror jeg, kunne paavise paa nogen efter Ligningsmyndighedernes Skøn tilfredsstillende Maade, at her ubetinget var et Indtægtsmoment, som ikke havde noget med Krigen at gøre. Hvis den højtærede Minister vil gennemgaa de Eksempler, jeg har nævnt, vil han se, at der er en Række Tilfælde — og der kunde nævnes mang-

foldige endnu —, hvor der ingen Tvivl kan være. Men hvis en Mand kan paavise, at hans Merindtægt kommer af, at han har faaet den og den Gave, eller af, at han i tidligere Aar har haft saa store Tab, at skønt hans Indtægt i Aar kun er den normale, og skønt han ikke har Spor med Krigsforretninger at gøre, er den kommet saa højt op over Indtægten i de foregaaende Aar, eller at det, han har haft i Indtægt, er Udbytte af Forretninger, som i Virkeligheden er afsluttede, før Krigen begyndte, saa staar Ligningsmyndighederne overfor et Faktum, som de maa bøje sig for.

I det hele taget kan man ikke angribe dette Ændringsforslag ved at sige, at det ikke naar den absolutte Retfærdighed. Nej, den absolutte Retfærdighed naas ikke ved dette Ændringsforslag, men sandelig endnu meget, meget mindre ved den højtærede Ministers Forslag. Ved den højtærede Ministers Forslag skæres alle over een Kam uden Naade og uden Barmhertighed. Ved vort Forslag er aabnet Lejlighed til, at klare, øjensynlige og paaviselige Ubilligheder kan undgaas derved, at det tillades Skatteyderne at føre Bevis overfor Ligningsmyndigheden for, at der ikke er Tale om en Indtægt, som kan have noget med Krigssituationen at gøre. Den højtærede Finansminister var bange for de Instrukser, som skulde udgaa fra Finansministeriet. Man kan ikke forlange, at nogen som helst Instruks fra Finansministeriet skal være udtømmende. Ministeriet kan anføre oplysende Eksempler, men det er ikke muligt — det er heller ikke Tilfældet ved den nugældende Instruks — at udtømme alle Tilfælde. I Landsoverskatteraadet har man en Myndighed, som i denne Sag kan være vejledende, og jeg tror, at det ved Udførelsen af en Lov som denne kan have den Opgave at indføre nogenlunde ensartede Udgangspunkter og Grundprincipper, hvorefter disse Skøn skal træffes.

Paa en vis Maade var det stærkeste af den højtærede Ministers Argumenter dette, at vi skal have Penge, og at Ministerens Forslag gav mere end vort. Jeg er uenig med den højtærede Minister, jeg tror, at vort Forslag giver mere. Den højtærede Minister talte om Aktieselskaber. De maa give mindre, thi hvis Merindtægten var mindre end 1 pCt., slap Selskabet for Skat. Det er en ganske nødvendig Følge af det hele praktiske Forhold, at noget maa være fritaget, man kan ikke give sig til at regne med rene